

1. А тепер насміхаються з мене молодші від мене літами, ті, що їхніх батьків я бридився б покласти із псами отари моєї...
2. Та й сила рук їхніх для чого бувала мені? Повня сил їх минулась!
3. Самотні були в недостатку та голоді, ссали вони суху землю, зруйновану та опустілу!
4. рвали вони лободу на кущах, ялівцеве ж коріння було їхнім хлібом...
5. Вони були вигнані з-поміж людей, кричали на них, немов на злодіїв,
6. так що вони пробували в яругах долин, по ямах підземних та скелях,
7. ревіли вони між кущами, збирались під терням,
8. сини нерозумного й діти неславого, вони були вигнані з краю!
9. А тепер я став піснею їм, і зробився для них поговором...
10. Вони обридли мене, віддалились від мене, і від мого обличчя не стримали слини,
11. бо Він розв'язав мого пояса й мучить мене, то й вони ось вуздечку із себе відкинули перед обличчям моїм...

12. По правиці встають жовтодзюбі, ноги мені підставляють, і топчуть на мене дороги нещастя свого...

13. Порили вони мою стежку, хочуть мати користь із мого життя, немає кому їх затримати,

14. немов через вилім широкий приходять, валяються попід румовищем...

15. Обернулось страхіття на мене, моя слава пронеслась, як вітер, і, як хмара, минулося щастя моє...

16. А тепер розливається в мене душа моя, хапають мене дні нещастя!

17. Вночі мої кості від мене віддовбуються, а жили мої не вдоволюються...

18. З великої Божої сили змінилося тіло моє, і недуга мене оперізує, мов той хітон.

19. Він укинув мене до болота, і став я подібний до пороху й попелу.

20. Я кличу до Тебе, та Ти мені відповіді не даєш, я перед Тобою стою, Ти ж на мене лише придивляєшся...

21. Ти змінився мені на жорстокого, мене Ти женеш силою Своєї руки...

22. На вітер підняв Ти мене, на нього мене посадив, і робиш, щоб я розтопивсь на спустошення!

23. Знаю я: Ти до смерти провадиш мене, і до дому зібрання, якого призначив для всього живого...

24. Хіба не простягає руки потопельник, чи він у нещасті своїм не кричить?

25. Чи ж не плакав я за бідарем? Чи за вбогим душа моя не сумувала?

26. Бо чекав я добра, але лихо прийшло, сподівався я світла, та темнота прийшла...

27. Киплять мої нутроці й не замовкають, зустріли мене дні нещастя,

28. ходжу почорнілий без сонця, на зборі встаю та кричу...

29. Я став братом шакалам, а струсятам товаришем,

30. моя шкіра зчорніла та й лупиться з мене, від спеку спалилися кості мої...

31. І стала жалобою арфа моя, а сопілка моя зойком плачливим...